

Anden kan træde ind i den forhenværende Forpagters Rettigheder, men hvad bliver Folgen deraf? Man har i de foregaaende §§ 1 og 2 bestemt udtalt, at Eieren ikke maa tage nogen som helst Recognition ved disse Forpagtninger, men lad os tænke os, at Forpagteren dør 5 Aar efter, at Contracten er traadt i Virksomhed, og at der indtræffer det Tilfælde, at Gaarden kommer til Auction, idet der ikke iforveien er skeet nogen særlig Overdragelse af Forpagteren i levende Live; hvad bliver da Folgen? Den bliver, at der tages en Recognition under Forpagtningstiden, naar der endnu er 45 Aar tilbage, thi det er naturligt, at det er Meningen, at Eieren meget godt kan blive den Høistbydende ved Auctionen, og naar han da igjen afhænder Forpagtningen til en Anden, vil han kunne kræve af ham, at han for den tilbagestaaende Tid dækker det Auctionsbud, som har været erlagt for at komme i Besiddelse af Forpagtningsretten. Eieren faaer altsaa derved under visse Cventualiteter Ret til midt under Forpagtningstiden at kunne tage en Recognition, medens Lovens Princip siger, at han ikke maa tage nogen saadan. Naar vi engang holde os til det, der er udtalt som Princip i Lovens §§ 1 og 2, er det skadeligt at tage en Recognition, men her kommer man dog til at indrømme Ret til at tage en Recognition, rigtignok under en anden Skikkelse og under en anden Form, hvad enten Eieren eller Boet tager den af den tiltrædende Forpagter. Det kunde maaskee siges, at det er en Billighed mod den frattraadte Forpagters Bo, at det faaer Noget; men de samme Grunde, som tale derimod med Hensyn til den ny tiltrædende Forpagter, ville ligesaagodt gjælde for den, som kjøber Forpagtningscontracten, naar han faaer sig den tilslaaet for det høieste Bud ved Auctionen. Dette er i mine Tanker en meget lidet heldig Bestemmelse, og den er meget lidet i Overensstemmelse med de Principer, vi forøvrigt have søgt at følge og at slaae fast i lignende Forhold. Jeg vilde have foretrukket, at det høie Landsting ganske kort

havde holdt sig til at vedtage Loven, som den var fremlagt af den høitærede Indenrigsminister, eller at det, naar det vilde give saadanne Bestemmelser som de her foreliggende, idetmindste havde givet dem noget større Klarhed og Bestemthed, end Tilfældet har været, idet der i de forskellige Paragrapher findes en Deel, der gaar i modsat Retning af de Principer, der ligger i de foregaaende Paragrapher. — De følgende Paragrapher om Stempelpapir og Thinglæsning have i mine Tanker noget mindre Betydning. — Endelig er der i § 8 en særlig Bestemmelse for at fremvinge Efterlevelse af Loven, og herimod kan jeg ikke have Videre at indvende. Om man vil undergive den nogen nærmere Drøftelse, vil vise sig i Tiden, men de Punkter, som jeg her har tilladt mig at fremdrage, troer jeg, ere af den Betskaffenhed, at de fortjene ikke blot en nærmere Drøftelse, men ogsaa at undergives en Forandring, hvorved disse Forhold kunne bringes i en klarere og tydeligere Skikkelse, naar man ikke i det Hele taget vil foretrække, hvad jeg vil ansee for det heldigste, at lade dem heelt gaae ud af Loven. — Der er endnu en Betragtning, som kan gjøres gjældende i denne Sag, og som jeg skal tillade mig at berøre, da den har været omhandlet i det høie Landsting ved Sagens Behandling der. Der har i det Mindste været reist Spørgsmaal om, hvorvidt man ikke skulde bære sig ad med Forpagtninger paa 50 Aar, som man har baaret sig ad med Forpagtninger paa to eller flere Personers Levetid, nemlig med et kort Tid at afslippe deres Mulighed, for saaledes at bestære den hele Overdragelsesmaade for det, der muligvis kunde være tilloftende deri for Jorddrotten, og derved tvinge denne til enten at følge Bestemmelserne i Loven af 19de Februar 1861 eller at sælge. Jeg skal ganske usorbeholdent sige, at jeg ikke vilde ansee det for heldigt at komme ind paa denne Bet, idet jeg ikke troer, at man paa det Standpunkt, hvortil man nu er kommen, skal gjøre slige Indgreb i Friheden til at afslutte Contracter, som hidtil have været